

ASPECTE LINGUISTICE ȘI FOLCLORICE
DIN JUDEȚUL OLT

II

MIRCEA TOMESCU

GLOSAR
DIN
JUDEȚUL OLT

SLATINA
TIPOGRAFIA „ȚIPARUL OLTULUI”
- 1944 -

*Amintirii tatălui meu
încchin acest rod al bunelor
sale povești.*

MIRCEA TOMESCU

9. Sep. 1978

ale 44-155

GLOSAR
DIN
JUDETUL OLT

29278



321869

B.C.U. IASI

SLATINA
TIPOGRAFIA „TIPARUL OLTULUI”

- 1944 -

POST SCRIPTUM

Din cauza vremurilor cumpbite prin care trecem, care au atras lipsa de timp și neputința de a face corecturile necesare, s'au strecurat unele greșeli, pe care cetitorii sînt rugați să le facă singuri.

Indicăm numai că substantivul *dulvari*, *dulvuri*, *dîlvuri* este de genul masculin.

Din cuvintele notate, pe cînd cercetam graiul acestui județ, publicăm doar pe cele care prezintă un deosebit interes și nu s cunoscute dicționarelor ce stau la îndemîna oricui, ca : *Dicționarul Universal al limbii romîne* de Lazăr Șăineanu sau *Dicționarul enciclopedic* al lui I. A. Candrea. Am păstrat însă, formele atestate ca moldovenisme și pe cele pentru care am notat, cel puțin în parte, un sens nou.

Restul cuvintelor date de noi sint, marilor dicționare ce le avem *-Hasdeu, Tikin, Șăineanu, Candrea, Academia Romîna-*necunoscute. Pentru multe din acestea, sensul a fost greu de prins, ele neavînd, chiar și pentru vorbitori, un sens bine conturat decît în mijlocul unei propozițiuni. Ni s'a întîmplat adesea ca cerînd precizarea sensului unui cuvînt se ni să răspundă că este necunoscut ca, mai apoi, același in-formator să-l întrebuițeze în vorbirea-i cu un vecin.

Notînd întrebuițarea acestor cuvinte în diverse poziții, am ajuns să înțelegem și să le redăm sensul cît mai apropiat. Trebuie să recunoaș-tem că-i greu de redat prin alte cuvinte semnificația unui cuvînt ; adău-gînd la aceasta și vorbirea figurată se înțelege că numai în mijlocul unei propozițiuni cuvîntul își are toată strălucirea vieții sale. Pentru aceasta am dat cît mai multe citate în care apare cuvîntul respectiv.

Nu vor figura, în lexicul nostru, cuvintele întîlnite numai în folclor, care prin însuși natura lui conține forme arhaice și denaturate în de-cursul vremii, ca formă și chiar sens. Cîtăm, pentru a ilustra acestea, din colecția noastră de folclor :

„La cap, cap de comănac ;
„La inimă, inimă de vidră ;
„La picere, picere dă gligon“.
(*Descintec de izdat*).

sau :

„Apă lînă,
„Dăla Rusalim venită,
„Cum știî să spelî
„Dealur'li și văili

„Dă țoate spurcățiunilî,
 „Să mă speli și pă mine
 „După cap,
 „Dă pîeî dă rac
 • • • • •
 „După spinare
 „Dă pîeî dă catane“.

(Descîntec der înșto

În primul citat avem vechiul *gligon* = pui de mistreț, dar pe care subiectul mi-l explică prin „fiară sălbatică“.

În al doilea — urmașul latinului *catus*, păstrat în grupul romanic din occident — vezi fr. *chat* — iar în grupul oriental atestat numai în aromână: *cătușe*. Iată însă că forma *cătane*, care pentru subiect avea sensul de „animal care face rău oamenilor“, ne dovedește existența lui și în daco-română.

Un nesecat izvor de cercetări lexicologice, folclorul nu este și un material în baza căruia să caracterizăm graiul actual al unei regiuni. Pentru aceste motive în alcătuirea acestui glosar nu intră și cuvintele întâlnite în folclor. Materialul folcloric va fi interpretat și lingvistic în monografia ce-i va fi consacrată.

Urmărite geografic, cuvintele noastre se grupează pe două regiuni: sudică și nordică; cele din sud sînt multe de origine turcă, pe cînd cele din nord sînt venite din Transilvania. O limită între aceste două zone nu se poate trage; cuvinte din zona de sud pătrund uneori adînc în nord, același lucru întîmplîndu-se și cu cuvintele din nord.

Pe vîrste, cuvintele noastre se grupează deasemenea în două, prima grupă fiind cunoscută numai bătrînilor. Tot bătrîinii cunosc și parte din cuvintele zonei opuse, specificînd însă, că „așa se zice la vale“ sau „la deal“.

Pentru cine ar vrea să urmărească aceste două aspecte, am indicat după sensul fiecărui cuvînt dacă este notat și deci cunoscut numai din regiunea nordică sau sudică și dacă îl cunosc atît bătrîinii cît și tinerii.

Rod al sfaturilor și îndemnurilor domnilor profesori Al. Rosetti și D. Șandru, pe care-i rugăm să primească mulțumirile și recunoștința noastră, glosarul acesta apare prin sacrificiul făcut din marea dragoste pe care domnul General Gh. Petrescu, Inspector General Administrativ, o are pentru județul Olt; rugăm pe domnul Inspector General Petrescu să primească sincerele noastre mulțumiri.

A.

aba, 1. Interj. Exprimă mirare și îndoială: „aba mă zău, mi-o făcuși“.

2. s. f. Dimie albă; termenul s'a păstrat mai bine în sud, auzindu-se chiar și acum, unde influența turcească a fost mai puternică.

abate, v. 1. A cîrmi carul cu boi spre dreapta sau spre stînga.

2. refl. A-ți trece prin minte un gînd rău, care te duce spre o faptă necugetată.

abi, adv. Anevoe: abi vine; arată însă, în mod obișnuit un sentiment puternic: „d'abi-l văd de drag ce li-i“ (le este drag nepus de mult).

acere, (ačerem), v. A se pripăși pe lîngă casa altcuiva; se întrebuințează atît pentru oameni, cît și pentru animale, mai ales cîine și pisică.

acira, v. 1. A nădăjdui, a spera: „un om ducîndu-se păla un vecin, or ie gata cu masa, or are țuică, nu pleacă pînă nu-i dă.. aciră să-i dea“. 2. A cere de pomană, sens mai puțin răspîndit și mai mult printre tineri.

agăița, v. refl. A se prinde scai de cineva și a nu-i da pace (în deosebi depre copii); „nu

mai mă înțeleg cu ia (=ea) neam; s'agaiță dă mine și nu mă lasă să mă duc niecăieri“.

agăvări, v. A rîvni, a acira: „ala nu agăvăre să ia nimic din avere mea“.

aiște, 1. adv. Vraiște: „a scăpat (boii) în grădină ș'a făcut porumbii aiște; a venit un vârtej ș'a făcut griu aiște.“

2. adj. Pustiu: „a rămas aiște.“
alalaie, adv. Droaie; „să țineau alalaie după iel“.

ală s. f. Vijelie, furtună: „ce ală vine“ (= vînt cu nori și ploaie).

alde, articol invariabil, referitor, în deosebi, la rude. Se întrebuințează și ca pronume demonstrativ; am putut nota, în acest caz, doar formele de nom. **alde** și acuz. **pe alde**, **l-alde**. Circulă în sud.

alimănit, adj. Afurisit, blestemat.

alivăni, v. refl. A se aciuă: „o să te-alivănești la unu“ = o să te aciuezi, să te duci și să te îngrijească numai unul din toți fii pe care-i ai.

altoi, v. trans. A bate.

angăla, v. refl. A se compromite, a săvirși fapte nedemne, în vederea unui câștig material.

angălat-ă, adj. Nesimțitor, ne-

păsător, se complace să trăiască în murdărie și nu-și îngrijește ținuta: „î-angălată rău ș-aia,” spunea mama mea despre o tină ră femeie, despre care soa-

cra sa povestea c'a găsit-o de mai multe ori dormind cu copilul plin de murdărie lângă ea. (L-am notat de mai multe ori dela mama).

B.

baftă, s. f. Noroc, soartă; „cum i-o fi bafta.”

bariș,-uri, s. n. Pinză fin țesută pentru îmbrobodit ~ baticurile actuale. 2. Broboadă de lină, purtată de femei pe cap.

bașchiolă, s. f. Bațjocură, luare'n ris; „nu mă lua'n bașchiolă.”

bașoldiu, adj. Om care nu-i în toate mințile; prostuț, sucit în gânduri. Se spune mai mult oamenilor cu defecte mintale, dar mai ales corporale.

batic,-uri, s. a. Țesătură fină de mătase purtată de fete pe cap.

băbălog, adj. Neputincios, debil, cu mișcări de bătrîn.

bălăbăni, verb. 1. Transitiv: a suci, a învîrți ceva sau pe cineva și pe o parte și pe alta; sens puțin răspîdit. 2. Intransitiv: A atîrna în jos și a se mișca încoala și încolo. 3. Refl. A se frămînta ~ în timpul nopții și a nu putea dormi din cauza necazurilor.

bălmăji, v. A vorbi mult; a spune prostii, neadevăruri.

bănănai, v. 1. A mișca încoala și încolo, a umbla fără rost sau căutând ceva, a munci.

2. Refl. A se legăna.

bănănau, s. m. 1. Muscă mare.

2. adv. Fără socoteală ~ se în-

trebuințează doar în expresia: „a umbla bănănau”.

bănuî, v. refl. A se teme, a crede că: „mă bănuî că d'aia n'a venit”.

băoni, v. A suna infundat din cauza unei lovituri. Copiii cînd dau cu căciulele de pămînt, acestea băone; băone, deasemenea, spinarea unui copil sau animal bătut.

bărărău, în expresia: „se ține tărărău ~ bărărău” == a se ține unul după altul; a ține un lucru încurcat.

bărbat, adj. Harnic, vrednic.

băfoinat, adj. Dirz, de neclintit în atitudinea sa: „tot iel ie mai băfoinat, că nu vrea să să lase după lege.”

bîjbîi, v. A căuta pe întuneric, dibuînd cu mîinile; a umbla decolo, colo, fără rost, sau căutând să fure fără a fi văzut.

bîntui, v. A umbla, a căuta să facă ceva: „dă cînd bîntuie să să'nsoare! Înșă, bîntuie, mai ales, vîntul, sărăcia, foamea, boala și moartea.

bîstîci, v. Se spune despre copii, cînd își frămîntă mîinele și picioarele.

2. A umbla prin oale spre a culege ~ pe furîș ~ resturile de mîncare. 3. A răvăci ~ în căutarea

- unui obiect - lucrurile de prin casă.
- bîzăr**, s. m. Gulerul unei ii, cu crețurile sale; cămașe ruptă rău ale cărei trențe sunt ținute de guler.
- beat,-uri**, s. n. 1. Groapa făcută de care, unde după ploii se adună apă. 2. Loc jos ce ține apă, loc mlăștinos.
- berbeniță**, s. f. Vas de lemn în forma vedrei, fără urechi însă, întrebuițat la cazan ca să curgă țuică în el, înlocuit azi de botă. Termen cunoscut de bătrîni.
- bezmetic**, adj. Prost, năuc: „umbă bezmetic”.
- bibă**, s. f. Groapă mică făcută în pămînt pentru a propti scara sau altceva; gropițele ce se fac la jocul făcii și purcelii.
- bișag**, s. n. Beșug. Notat numai în nord.
- bleau**, s. n. 1. Tăblița de fier pusă la osii ca să nu se roadă-acum dispărut și cunoscut doar de bătrîni. 2. Cuțit prost, care nu taie bine. 3. adj. Prost; om molit.
- blendărău**, adj. Bleau. Cuvînt ironic adresat celor molii și care nu prea știu ce fac și ce vor.
- boabe**, s. m. 1. Porumb.
- boalcă**, s. f. Apa de băut încălzită de soare.
- boambă**, s. f. Zarzără.
- boască**, s. f. Sîmburii și zeama ce rămîne în cazan după ce s'a scos țuica.
- boață**, s. f. Năsbîtic.
- bobilcă**, s. f. Bilcă.
- boboțat**, adj. Supărat.
- boi**, v. A năvăli, a intra cu forța (despre armate), a năpădi: „pe-a-cîlea venea (Rușii) și boiau în-coace”.
- boiște**, s. f. Streche
- bolboi**, v. A arunca priviri dușmănoase cuiva, făcînd ochii mari și vorbind iute și cu cuvinte aproape de neînțeles.
- bolbotine,-uri**, s. f, n. Fructe crude.
- bomb**, s. m. Zarzăr.
- bombar**, s. m. Zarzăr.
- bombăriie**, s. f. colectiv. Zarzăre multe; „s'a făcut multă bombăriie.”
- bomboni**, v. A mormoi, a vorbi încet; a vorbi multe, a certa.
- boncâni**, v. 1. intr. A face sgomot, în deosebi cu încălțămîntea. 2. Refl. în expr.: a se boncâni banii: „că doar nu să boncâne banii la mine.”
- borhot**, s. n. Boască: „să-l scot cu lopata, ca pă borhotu-ăla din cazan”.
- boroboc**, s. m. Vas de pus prunele să fermenteze, mai larg ca butia și cu o capacitate de circa 300 vedre.
- boroghină**, s. f. 1. Murdăria ce se lasă pe fundul vasului din untdelemn. 2. Sedimentul ce se depune pe fundul vaselor în care a fiert și apoi s'a limpezit vinul.
- boscea,-ele** s. f. Pinză mai fină, de culoare neagră și de formă patrată, cu care țărăncile se îmbrobodeau. Acum dispărut.
- bosumflat**, adj. Supărat, mîniat; „stă bosumflat, nu mai vrea să vorbească”.
- bozun**, s. n. Boască.
- brabete,-ți**, s. n. Vrabie.
- brașoavă**, s. f. Glumă, poveste.

brădoaică, s. f. Berbeniță.
bubeni, v. A bate pe cineva cu pumnii.
bufă, s. f. Ceață, negură.
buhai, s. n. 1. Ceață, negură; 2. Val de căldură.
buhă, s. f. vezi *bufă*.
bulearcă, s. f. 1. Țuică slabă. 2. Apă de băut, încălzită de căldura soarelui. Vezi *boalcă*.
bundră, s. f. 1. Cojoc femeesc fără mînci. 2. Orice haină mai ruptă: „i-ați bundra pă tine și du-te la treabă“.
burduși, l. v. trans. A bate, a snopi în bătae pe cineva. 2. Refl. A se scoroji, a se umfla tencuiala scorojii din cauza ploilor sau loviturilor, iar coaja copacilor din cauza intemperierilor

bușdulă, s. f. Casă veche, dărăpănată de vreme; cocioabă; „bușdulă de casă“; „stau și io în bușdula mea“.
buși, v. l. A năvăli, a da buzna, a intra cu forța pe un teritoriu strein (despre armată). 2. A bate mult, pe cineva; „l-a bușit în bătaie“.
bușni, v. A scoate fum și flacără pe gură, din cauza curențului (despre sobă).
butelcă, -ci, s. f. Călimară.
buzdrun, apelativ dat copiilor, exprimînd simpatie: „ia vino-ncoa, buzdrunule“.
buzoiat și bîzoiat, adj. Miniat, supărat. Se întrebuițează, mai des, în expresii ca: „stă cu buzele buzoiate“.

C.

caciori, v. A vâpsi, obiectele vâpsite fiind însă scoase cu pete, aci mai închise, aci mai deschise; a păta: „am vâpsit o pînză și n'am făcut nimic, am caciorit-o degeaba“.
caciur, adj. Pătat; se zice despre obiectele pătate din vâpsit.
cai, s. m. pl. Cele două bețe, lungi cam de 10 cm., ale căror capete sînt legate prin cite o sfoară de cite un iț, iar mijlocul le este legat tot printr'o sfoară de prăjina răsboiului de țesut. Apăsînd cînd cu un picior, cînd cu altul pe ponojiile ițelor, caii ridică ițul lăsat liber, cel care nu este tras în jos prin apăsare pe ponojie și astfel

deschide și schimbă rostul pinzei.
calabalic, s. n. Țoalele și toată mobila unei case.
cînepiște, s. f. Locul de pe care s'a cules cînepa.
cant, adj. Prost, zăpăcit.
carobă, adv.: A făcut vacile carabă=le=a săturat bine; sătul, cu burta plină pină la saturație.
caraboi, s. n. sing. numai. Piatră vinătă. Notat în Țimpeni.
casnă, s. f. Trudă.
cață, s. f. Gură, vorbă. În expresia: „a da cu cața,“ a vorbi prea mult și cicălitor.
căina, v. l. A compătimi; 2 refl. A se văita, a se jeluî.
căliu, -ie, adj. Mlădios, flexibil.

Nuielele, în deosebi, se lasă să se vestejească pentru a deveni mlădioase și a nu se rupe când se leagă ceva cu ele.

cânti, v. refl. A se prosti, a deveni cant.

căpută,-te, s. f. Ciorapi groși de lână și scurți numai pînă la gleznă; se încălță peste ciorap și peste ea se pune obielele. Azi, obiectul dispărînd, termenul e puțin cunoscut.

cărăbăni, v. refl. A se muta cu tot calabalicul cam de nevoe, din cauza vreunei certe; a tăbări cu pumnii pe cineva.

căriile, s. f. Turtă, piine mare; se întrebuintează în expresia: „o căriie de turtă sau piine“

cășcăli, v. l. Despre mămăligă: a face-o la repezeală, a-i da peste ochi, nelăsînd-o să se fiarbă îndeajuns; 2. A face un lucru de mîntuială.

cascăund, l. s. n. Cască gură; 2. adj. Prostuț.

căsni, v. refl. A se trudi, a munci din greu și cu tragere de inimă pentru realizarea unei idei sau unui lucru.

cățai, s. m. pl. Vezi cai.

cățani, v. A nu lăsa pe cineva în pace, ci a-l tot cicăli, a dojeni, a certa, a arunca vorbe injurioase cuiva.

cătrună, s. f. Vas în forma ciuturi, prin pereții căruia trece o prăjină scurtă și care servește la scos boasca din cazan. Termen echivalent cu *cofer*.

cîrșenie, s. f. Ceartă, trășenie.

cîstelbă, s. f. Formă compromisă a cuvîntului *stebă*.

cîșt,-uri, s. m. Rate: „o plătesc în cîșturi“.

ceacție, ciochie, s. f. Briceag cu mînerul de lemn, iar lama de proastă calitate. Nu se mai găsește azi și termenul e pe cale de dispariție.

cergă, s. f. 1. Pătură în șase foi, îndoită în două, cu care se învăleau țaranii. 2. „A-i pune cerga în cap“, se spune despre bărbații care cred tot ce le spun soțiile, care se lasă conduși de ele; a face pe cineva să creadă lucrurile altfel decît sînt.

chebă s. f. Haină lungă cu mîneci largi și înflorită cu găitane. Termen cunoscut doar de bătrîni; cheba a dispărut aproape complet.

cheaonă, adj. Beată. A se face cheaonă = a se îmbăta.

chiciuri, s. m. pl. Porumbi mărunți și cruzi ce se aleg din cei buni și se dau la vite. Vezi gloșdari.

chidă, s. f. Bruma ce se așează pe pomi în timpul iernii. Dacă în ziua de Bobotează chida este bogată, anul va fi îmbelșugat.

chicotos, adj. 1. Rizător, om care rîde mult. 2. Om batjocoritor, care-și bate joc de alții. Sensul al doilea e destul de rar.

chîpici, s. n. Ciupici, papuci făcuți din lînă și împlețiți din cîrlige.

chirmog, adj. Schilod.

chișăr,-re, s. n. Legătura care ține drugii dela pătulul carului; drugii se pun în formă dreptunghiulară și la fiecare colț se face legătura numită chișăr.

chiti, v. refl. Ȑ munci din greu și cu toată nădejdea.
chițimiie, s. f. Casă mică, joasă și întunecoasă.
cicăli, v. Ȑ sfătui, a dojeni.
cioace, ciocălaie, s. n. pl. Vezi *cai*.
ciocănaie, s. f. pl. Vezi *cai*.
ciocîrti, v. Ȑ ciopli un lemn subțire cu toporul, dar mai ales cu un cuțit netăios.
cioflic, s. m. Ciocan de bătut țuică, avînd forma cilindrică, iar în partea de jos sferică.
cioilă, în expresia: a face pe cineva *cioilă* = a injunghia, a omorî.
ciolfi, s. m. Pantofi rupți rău.
ciondăni, v. refl. Ȑ se certa; se ciondănesc, mai ales, copiii.
ciorcovină, s. f. Ciocoaș; om de jos ajuns înstărit.
cirmoacă, s. f. Ȑpă turbure, amestecată cu mult mîl; nămol apoș, subțire.
cirmoci, v. l. Ȑ umple pe cineva sau ceva cu cirmoacă.
 2. refl. Ȑ se umple cu cirmoacă.
citit, adj. Dojenit „ie citit mult“ este dojenit mereu.
ciurpe, eni, s. m. 1. Cozi de struguri rămase fără boabe. 2. Strugure; purcel de strugure.
clie-uri, s. m. l. Șezătoare de fete și de băieți numai, făcută în seriile de vară, la care se joacă și se glumește. 2. Orice adunare de femei și oameni la care se sfătuește.
clisă, s. f. l. Mămăligă nefiartă bine sau pîne nu îndeajuns de coaptă, pe care cînd o mănînci se lipește de cerul gurii; „ți se face clisă'n gură“ se zice despre pîinea necoaptă bine.

clociump, s. n. Stîrciog, trunchiul pe care se sprijină vîrtelnița.
clondir, s. n. Sticlă pentru pus lichidele, cu o capacitate de circa un litru.
cocioabă, s. f. Casă veche, gata să se dărime.
cociorbă, s. f. Vătraî din lemn, pentru a trage jarul de sub cazan.
codălbî, v. l. Ȑ albi, a începe să albească. 2. refl. Ȑ se albi, a începe să devină alb, a începe să se coacă despre ceriale.
codi, v. refl. Ȑ se sustrage dela lucru, a tărăgăna.
codini, v. Ȑ tunde oile numai la partea posterioară primăvara.
cofer și coifer, s. n. Vezi *cătrună*.
coleşț, v. refl. Ȑ se moleși: „să coleşise dă tot“.
comindui, v. Ȑ conduce, a comanda: „i-a dat puterea să comînduiască“.
conabiu, adj. Roșu-alburîu. *i*
corcomeni, v. Ȑ așeza, a ascunde cu multă precauție; a răzgiia, a lucra încet.
 Găina cînd se așează pe cuib, întii *corcomenește* paiele; mama, cînd își culcă seara copilul, sau peste zi cînd îi dă sau spune ceva, îl *corcomenește*, îl mîngie și-i așează invelișul. Omul care lucrează încet *corcomenește* lucrul.
corliță, s. f. Pătul de căruță.
corlon-cotlon, s. n. Zidul cazanului.
cotoier, s. n. Oamenii care au grijă să pună mîncare pe mese la nunți.
coscoreci, s. n. Gura pietrei de rîjniță, pe unde cad boabele pentru a fi măcinate.

coșmeliie, s. f. Bușdulă.
crăițari, s. m. Bani mărunți de cîte un leu sau doi, în monedă. Înainte : banii de nichel. Un crăițar = un leu, 5 crăițari = 5 lei, etc.
crăvi, v. refl. A se lăfăi, a se răsfăța în avere, în bogăție : „să să ducă dracu (să moară) Băibăracu, că nu să mai crăvește ia'n toată averea“.
crumpene, ni, s. m. (?) Cartof. Termenul se aude numai în satele din nord și acolo doar la bătrîni. În ceia ce privește genul nu este sigur. Din Profa am notat forma de feminin *crumpenă*, pl. *ne* ; în cele mai multe sate însă se întilnește forma dată de noi, a cărei gen e greu de precizat.

cui, s. n. Stîrciog. Termen izolat. Sensul se explică prin extinderea numirii părții superioare a stîrciogului, care are forma unui cui și care fixează fofezele vîrteelniței.

cupit, adj. 1. Increșit. Se spune mai des, despre o cusătură care face creșuri pinzei. 2. Sgîrcit.

cureatic, s. n. 1. Cele patru lemne puse cruciș, pe care se așează căpița de fin. 2. Partea de jos a căpiței de fin.

curma, refl. A se întrerupe : „(li-vada) să curmă la cîțva paș d'aici“.

cute, s. f. Felii-numai de zahăr : „am văzut că nu ie (zahăr) cute“.

D.

dandana, s. f. Necaz, nenorocire, mai rar tîmbălău, ceartă.

danf, s. n. Mirosul emanat sub formă de vapori.

dapăn, s. n. Fus de letcă.

darap, - *dărap*, s. n. 1. Bucată mare, codru mare. 2. adv. „Că-mașa s'a făcut darap“=s'a rupt încît a mai rămas doar zdrenșele din ea.

dăinăi, v. 1. A căuta cu migală și fără speranță de-a regăsi lucrul pierdut. 2. refl. A se boci, a se plînge înăbușit, a se legăna; se spune despre copii, care după ce au plîns încep a se legăna singuri pînă adorm.

dărîna, v. A da înapoi dela o hotărîre, a înceta o acțiune, a tărăgăna.

dărăpăna, v. refl. A se ruina.

dăspomila, v. Acțiune inversă împomilatului.

dășchiola, v. 1. A bate pe cineva pînă a-l lăsa întins la pămînt. 2. Refl. A se desface din încheeturi, o casă sau un alt oleab.

dăulă, Vezi sensul 1 dela *deșchiola*.

dîrdîi, v. A tremura de frig sau de frică.

dîrjală, s. f. Prăjină, „i-oi lua la goană cu dîrjala“.

dîrmină, adj. Termen pejorativ dat fetelor și femeilor grase și cu mișcări încete.

dîrz, adj. Ameșit de băutură.

deșumeni, v. refl. A-și da seama, a-și descurca gîndurile.

dibui, v. I. A pipăi, a căuta, a cerceta cu deamănuntul pe cineva; a căuta un obiect prin întineric. 2. refl. A se căuta prin buzunare pentru a găsi vreun obiect pe care nu știe unde l-a pus.

diec, adv. Da. Acum nu se mai aude; termenul este cunoscut de bătrînii din nord. O bătrînă îmi precisa astfel sensul: „ai făcut cutare lucru? zicea **diec**, **diec**, adică zicea că l-a făcut“.

dichisi, v. refl. A se găti, a se împodobi peste măsură și cu multă zăbavă; a deretica.

dig, s. n. Vig, val de dimie sau de pînză.

dimitațiile, s. f. Muleneu. Notat în Timpeni și Bacea.

doască, s. f. I. Vas făcut din coaja dovleacului; dovleacul se taie în două, se coace, se mănîncă miezul, iar coaja care are forma unui blid, se întrebuințează spre a sprijini fasole, prune, etc. 2. Cutia craniană, cap. Sensul 1 nu se mai aude. Bătrînii îl cunosc, dar nu-l mai întrebuințează.

dodi, v. trans. și refl. A brodi, a sosi tocmai cînd trebuie.

dosădit, adj. I. Âmărit, bătut de rele, urgisit: „prea e dosădit de Dumnezeu“. 2. Tîcălos: „dosădi tu-ăla“.

dovedi, v. I. A afla. 2. refl. A se afla: „s'a dovedit că iel i-a furat calul“.

dravol, s. m. Drac „ce dravolu-lui, un dravol dă copil“.

drind, s. m. Mașină de scărmanat știmul și lina, făcîndu-le chiar și caere.

drug, s. m. I. Lemnele care alcătuiesc pătutul carului și în care se înfig țepile. 2. Pătul de căruță.

drugană, s. f. Căpiță de fin, al cărei virf s'a luat. Cîrculație strînsă,

duciugal, s. n. Cîntar decîmal.

dulamă, s. f. Haină de dimie lungă cam pînă deasupra genunchilor.

dulvari, **dulvuri** și **dîlvuri**, s. pl. Pantaloni largi sus, iar jos strînși pe picior. Se purtau în sud.

dudui, v. A izgoni pe cineva din casă; a alunga, a fugări pe cineva. Deasemenea duduie și focul în sobă - arde cu sgomot.

durlac, s. m. Băiat de 7-8 ani, voinic și sănătos.

duroi, s. n. Fus de letcă.

dutină, adv. În zadar, fără folos.

Numai în expresia: a munci în dutină, a munci în zadar, fără folos; a munci prosteste fără nici o normă, iar rezultatul a fi cît se poate de mic.

F.

fandosi, v. ref. A-și da aere prin țînuta de superioritate pe care o adoptă față de cineva; a se țîne mare, însă cu o nuanță de ironie.

fălălui, v. refl. A se mîndri; nuanță ironică.

finiște, s. f. Loc pe care a fost fin, dar s'a cosit.

fîrți, v. I. A agita partea dina-

poi a trupului, dindu-și astfel importanță, ținându-se mîndru. 2. refl. A se mîndri, a se fuduli avînd însă sens ironic.

fîsteci, v. 1. A incurca șirul gîndirii cuiva; a intimida. 2. refl. A se intimida

fiți, v. Vezi **fîrți**

fedeleș, s. n. Petrecerea ce se face Sîmbătă seara înaintea nunții, cu lăutari, joc și mai apoi masă. Are loc și la mire și la mireasă.

ferfelniță, s. f. 1. Haină ruptă rău; 2. adj. ruptă, de se mai țin doar zdrențele: „mi s'a făcut cămașa ferfelniță”.

fermenea, s. f. Vezi **ferfelniță**. Circulație restrînsă; notat în Bălteni.

feșeli, v. A greși, a nu-ți ieși lucru după dorință.

feti, v, a petrece pînă la mărițiș împreună, la horă (despre fete).

fileri, s. m. pl. 1. Ghete femecești; se încheiau în cite o parte cu nasturi. 2. Monede de nichel de cite 5, 10 și 20 bani. Ambele sensuri notate de la bătrîni. În vorbire nu se mai aud.

filostrii, s. f. Pilostrii.

fișcă, s. f. Biciu.

fiștăraie, s. f. pl. Picioarele dela genunchi în jos.

flăcăi, v. A petrece împreună la horă pînă la însurătoare.

flencăni, v. A vorbi vrute și nevrute, a flecări.

floriu, adj. Bălțat; se spune despre vitele negre cu pete albe, mai ales la gît.

floștoace, s. n. pl. 1. Părul mare de pe corpul omenesc; fulgi mari de zăpadă.

fofilă, -le s. f. Se întrebuițează aproape numai pluralul. Bucată îngustă și lungă de pinză sau de altă stambă. Sens figurat în expresia: a face fofile, a bate rau pe cineva; „te fac fofile” = te bat pînă la sînge.

forfeca, v. 1. A tăia pinza sau altă stofă cu foarfeca. 2. A croi. 3. A cheltui, a risipi: „numai io am forfecat cincî mii dă lei”.

forfota, adv. În expresia: „a umbra” = a umbra de colo pînă colo, răscolind totul prin casă.

frez, -adj. Un galben închis, cu nuanță de roz.

furcărie, s. f. Vezi **clie**. Spre deosebire de clic, însă, la furcărie se aprinde și focul și, cînd sint, se coc și porumbi.

G.

gaică, s. f. 1. Bolta, gaura dela haină sau cămașă, pentru nasture. 2. Țață, lele, sens cunoscut în sud.

galeș, adj. Trist.

găgi, v. refl. A se plictisi, a i se urî de cineva sau cu un lucru;

„lasă-i fetiță, că mi s'a găgit cu ieii” (că prea plîng).

găleși, v. refl. A se intrista.

gîscăniile, s. f. Crescătorie de gîște. La plural: cîrduri.

gîscărie, s. f. Crescătorie de gîște. La plural: cîrduri de gîște.

ghiotora, adv. Ț munci, a lucra, a vinde cu ghiotora = a munci a lucra, a vinde cu toptanul, cu grămada, a munci pînă la terminare; a vinde diverse obiecte cu un preț unic.

ghioci, (o silabă), s. n. Cărucioară cu roate de fier. Cuvînt notat numai la vreo doi bătrîni din Timpeni.

ghioldiș, adv. Pieziș; mai des în expresii ca : a lovi, a da ghioldiș; a lovi ghioldiș cu un ciomag = a lovi cu unul din capetele ciomagului.

ghiorsăi, v. Ț cosi cu o coasă care nu prea taie.

ghiotonea, s. f. Haină de dimie înflorită cu multe găitane.

ghizdav, adj. Sens pejorativ numai; vrednic, deștept: „te găsiși tu ghizdav“.

ghiurluc, s. n. Haină femească de dimie. Azi nu mai este, așa că nu știm cum venea.

gibă,-e s. f. Vrabie.

gionaie, s. f. Vacă mică și slabă; vacă.

giorsăi, v. Vezi *ghiorsăi*.

glagomă, s. f. Gălăgie, larmă, vorbă.

glamnică, s. f. Colacul din cirpe, avînd forma unui cerc, ce se pune pe cap de către femei cînd poartă greutate.

gloșdină, s. f. Cal slab și urît.

gloșdar, s. m. Drugă de porumbi

mărunți, cu boabe puține, rari și crude.

gloșdări, v. Ț mînca coceni (vitele, sau oamenii porumbii fierți și copti) pînă nu mai rămîne decît cotorul.

goni, v. l. Ț izgoni, a alunga. 2. v. refl. Actul sexual dintre vacă și taur.

grămadă, adv. Vreme îndelungată, mult: „a plecat d'o grămadă de vreme“, = a plecat foarte de mult.

grătarii, s. f. pl. Impletitura de nuele care servește de scoarțe carului, așezîndu-se deoparte și de alta, dealungul carului.

gripcă. s. f. 1 Făcălețul cu care se frămîntă turta. Ț lung cam de 50 cm. și are forma unui cărpător. 2. Ceartă; a face cu gripca, a face cu ceartă, uzînd chiar și de forță.

guri, v. l. Ț turna porumb sau griu cu mîna, cite pușin, în piatra rîșniței. Cu dreapta „se gura“, iar cu stînga se învîrtea de „hădărău“. Azi nu se mai întrebuintează cu acest sens. 2. Ț lega firele urzei de sulul din fața războiului, cu ajutorul „guritorului“. Firele care au fost mai întii „năvădite“ = trecute prin spată și guritor, se legă la capăt și prin rost se trece guritorul, care se leagă de sul cu o sfoară.

H.

hanță, s. f. Haină ruptă.

hîțina, v. Ț scutura puternic-un pom, în deosebi.

horlită, s. f. Vezi *corliță*.
hududoi, s. n. Ripă, mîncătură de
ape.
huli, v. A batjocori, a ocări.

hulit, adj. Necăjit, batjocorit.
huture, adj. Popă prea gras; om
prea gras și cam leneș.

I.

ibîncă, 1. s. f. Pătura sau așter-
nutul care se pune sub șea. Se
face chiar în acest scop, avînd
o formă specială. 2. adj. Po-
doasă, tare - despre lînă; lîna
care se „scarmănă” anevoe se
zice că este podoasă, ibîncă.

icușar, s. m. Monedă de alamă,
pe care țărăncile o pun la ure-
che, în loc de cercei sau cu-
sute mai multe pe o cordea
se poartă ca o salbă.

iepe, s. f. pl. Vezi *cal. cioace*.

ilic, s. n. 1. Haină scurtă fără mî-
neci, făcută din dimie. 2. Fla-
nelă.

imaș, s. n. 1. Loc îngrășat cu bă-
legar de oaie; 2. bălegar de
oaie; 3. bălegar.

iminei, s. m. pl. Pantofi femeești

înalți - un fel de cismulițe. Ter-
men pe cale de dispariție.

inimă, s. f. numai sg. Stomac,
burtă: „stăm cu inima pă pă-
mint; mă doare la inimă”.

ipingea, s. f. Pelerina țaranilor
făcută din dimie. Acum nu se
mai poartă.

iuburi, adv. De iubit: „s'apucă
dă iuburi”.

iufă și iuftă, s. f. Iureș, goană,
zor: „mai dăm o iufă bună și
terminăm dă săcerat și pogonu-
ăsta”.

izîni, v. refl. A slăbi din cauza
boalei; a se jigări.

izmeni, v. refl. A se răsfața, a se
schimonosi.

izvi și izvodi, v. refl. A răsări, a
se ivi fructul zarzavaturilor.

Î.

îmbuiba, v. refl. A se îndestula.

îmbulugi, v. 1. A strînge oile bu-
luc, grămadă; 2. refl. A se
strînge buluc = în deosebi despre
oi.

împomila, v. La vitele cornute:
a le lega, cu o funie, de coar-
ne și de piciorul stîng dinainte,
ca că nu poată fugi și intra
prin lanurile de ceriale.

împopistra, v. A amesteca: „pui

din ăla ceva, din ăla ceva - le
'npopitrez”

îmbujora, v. refl. A se aprinde
la față; a se supăra: „o fi zî-
cînd că mai ia ăia, d'ăia să-
'nbujorasără”.

îmchiondora, v. refl. 1. Se spune
despre boi, cînd beone unul la
altul înainte de a se lua la luptă.
2. A se uita urît, cu intenții
de ceartă, la un altul.

inclina, v. refl. Ț se uni, a se întovărăși cu alții cu intenția de a face diverse fapte rele - furturi, chefuri, a umbla hai-hui prin sate; a face muncă împreună, etc.

incocleța, v. Ț ticlui, a plasa atît de bine o minciună, încît să fie crezută adevăr; a ști să vorbească bine, să spună povești, glume.

jancote, adv. În locuțiunea; îți plătesc cu bani jancote = îți plătesc imediat, cu bani gheață.

jăcni, jăgni, v. Ț prinde miros urit din cauza căldurii - despre carne.

jărăgăi, v. Ț fărămița jăratecul și a-l răspîndi pe toată vatra ca să se încălzească și să poată coace piinea sau turta bine: „mai jărăgaie su țast“.

japca, În expresia = a lua ceva cu japca = a lua cu forța și pe ne-drept.

lanchiță, s. f. Drug de lemn; lemn lung întrebunțat pentru îngrădirea curții și oborurilor; se așează în lung, ca sarma ghimpată de acum. Termen cunoscut de bătrîni.

landră, s. f. Numele unei plante, care crește naltă și mlădioasă, prin grîne mai ales, sprijinindu-se de plantele mai vînjoase din împrejurime.

înfunda, v. I. Ț face pe cineva să nu mai zică nimic, a-l pune la punct; a sta prin cîrciumi: „a'nfundat cîrciuma“ = stă numai în cîrciumă. 2. refl. Ț se închide în casă și a nu mai ieși „la lume“; a sta numai în cîrciumi.

înpercia, v. Ț păta-dela vopsit-șesăturile.

J.

jigodiie, adj. Slab și urit; 2 s. f. Ciine.

jitiie, s. f. Obîrșic: „un rumîn cînu-l cunoști, zici că să-i iai jitiia de une ie, dă une vine“.

jdreli, v. I. Ț jupui prin lovire coaja unui arbore, sau pielea unui om sau animal. 2. refl. Ț se jupui prin lovire.

jimblă, s. f. Piine albă - de oraș.

jirău, s. n. Șuvoiu de apă.

juvete, s. m. Pește-unul singur; baboi.

L

lăscoti, v. Ț aiura, a vorbi fără înțeles-mai ales în timpul somnului sau unei boale; a băl-măji.

leat, uri, s. n. Contigent.

legume, s. f. 1. Zarzavaturî; 2. Mîncare în genere.

legumi, v. Ț mîncă puțin; a economisi mîncarea.

lergătoare, s. f. 1. Țlergătoare, urzitoare. 2. Uneltă compusă

dintr'o nuia indoită în formă de semicerc, ale cărei capete sînt legate de un băț pe care se introduce mosorul cu boranșicul ce trebuie să fie răsucit.

licit, adv. Intocmai, aidoma; „este licit tat-s'o”.

licură, s. f. l. Lumină slabă; „a nu vedea nici o licură”=a nu vedea de loc; „nu mai văz nici o licură”.

licări, v. A se vedea în noapte, o lumină în depărtare; a lumina în depărtare, cu intreruperi.

liyav, adj. Nemincăcios, nepofticios.

lighioană,=oni, s. f. Pasăre de curte. Se întrebuințează mai mult pluralul.

liniie, s. f. l. Șosea; ulița principală a satului; 2. Cale ferată.

lăfăi, v. refl. A se răsfața în avere, în bogăție.

lipăr, s. n. Căldură solară de nesuferit; „ce lipăr de soare”.

lișteavă, s. f. Apă multă și răs-pîndită deopotrivă pe suprafața pămîntului; pinza subțire de apă care acoperă pămîntul după o ploaie mare: „ce lișteavă dă apă”.

loian, s. n. Șuvoiu mic. care pornește prin curte după ploaie: „apa pornise loian pîn'curte”.

loncoti, v. *Vezi lăscoti*.

loon, s. n. Gunoii, murdăria făcută în cameră sau în curte din cauza nemăturatului.

loscoti, v. *Vezi lăscoti*

lozi, v. A vorbi în zadar, fără a i se lua în considerație vorba.

lumină, s. f. Lună—notat în sud dela bătrîni.

luminare, s. f. Prăjina dela puț, de care atîrnă ciutura.

luși, v. refl. A se moleși (despre oameni) din cauza căldurii și a deveni galben, palid.

M.

maia, s. f. Drojdie de bere.

marghidan, s. n. Negustorul ambulant al satelor, care-și duce marfa într'o căruță trasă de un cal.

mazil, s. m. Ciocoi, om îmbogățit.

mazili, v. refl. A se ciocoi, a se îmbogăți

mau, adv. Putere, vlagă, Se întrebuințează numai în expresia: „a-i lua mau” ~ a lovi pe cineva așa de puternic, încît să-l lași fără putere, să-l amețești

măgări, v. A se strica — usturoiul sau ceapa.

mălos, adj. 1. Om crescut mîndru și frumos. 2. Mîndru, măreț.

mături, v. refl. A se mări, a deveni matur.

milci, v. A rămîne mut de mirare; a se speria; a-i fi teamă că lucrurile nu vor ieși așa cum dorește.

mîșui, v. A căuta ceva prin ajutorul mirosului ~ despre cîini; a căuta (umblînd de colo, colo) un lucru pierdut prin iarbă.

meleşniță țe, s. f. Se întrebuințează pluralul: cea ce cade jos din cînepă, cînd se meliță; sinonim cu pîzdării.

melic, s. n. Obiceiu rău, vițiu în deosebi la vite: „are melic să'npungă“.

meș, s. m. pl. Papuci din dimie. Numai plural.

metrice, s. f. Mătreafă. Se aude rar, la bătrîni.

mîlcoșît, adj. Prefăcut (sens moral).

mocăi, v. A durmita.

morînci, v. A chinui; „morînci-te-ar dracii“.

morcoceni v. A incurca vorba, a nu spune ceva hotărît.

moșmogea, s. m. Om molău, care abia umblă; om bătrîn, neputincios.

mozoli v. 1. A murdări, în deosebi cu untură, rufe. 2. refl. A se murdări pe rufe și pe obraz.

muieturi, s. pl. Muiere, femei multe. Indică un număr vag, avînd și o nuanță ironică: „ce să facă, bă, muieturile?“

muncheaș, s. m. Uncheaș-formă compromisă din moș + unchiaș.

N.

nagodă, 1. s. f. Om sărac; om de nimic; om bun de glume. 2. Glumă, șnoavă. 3. adj. Nevoiaș - e sensul mai vechi.

naniie, s. f. Drăcie: „ei naniia dracului“.

nart, s. m. Termen, soroc: „nu sin cu nart“ = cu termen fix, soroc; „nu ești cu nart, să termini az sau mîine“.

nata-plata, adv. A merge nata-plata = a merge încet, lîpăind și cu pași mari.

năclăi, v. refl. A se sufoca de

prea multă căldură; a se înăbuși, a nu mai putea să răsufle.

năroadă, adj. Capie; oaie năroadă = oaie căpiată.

năpădi, v. A da năvală; a veni mulțime asupra cuiva cu anumit scop.

năzări, v. A zări puțin, a vedea puțin; 2. refl. A i se năluci, a i se părea.

neam, adv. = rien din franceză: „să face fără neam dă ban“.

nemeș, s. m. pl. Papuci, chipici. Notat din Aluniș.

nemui, v. refl. A se înrudi.

O.

oașcă, adj. Bătrîn și slab; neputincios.

obida, v. refl. A se necăji, a se supăra pe cineva.

obidă, s. f. Necaz, supărare.

oblicări, v. A roboti, a lucra prin

casă sau în jurul casei: „iei dorm dracu pînă la prînz și io oblicăresc singură“.

ođorî, v. A termina munca cîmpului, de arat sau rariță.

ogod, s. n. Odihnă; cinste, res-

pect: „ieu îi caut ogodu“ = îl respect.

ojăji, refl. A se zvînta, a se usca spre a se aprinde mai repede (despre lemne surcele); seara surcelele cu care se aprinde a doua zi focul, ca și lemnele se pun pe vatră, pe cuprător sau „între sobă“ ca să se „ojăjască“. 2. A se supăra cu cineva, a se revolta.

olecăi, v. refl. A se văieta, a se tingui-apare mai ales în descîntece. În vorbirea curentă e mai cunoscută forma orăcăi.

opăci, v. refl. A se supăra; a se maimuțări făcînd pe supăratul.

opîrlea, s. f. Numele popular al sărbătoririi din 22 Iulie (Maria Magdalena)

orăcăi, v. l. A plînge. 2. refl. A se văieta.~ Se spune mai mult despre plînsul copiilor.

orălenite, s. f. Pasăre de curte ~ în sud. Din nord am notat și sensul copil mic, care nu poate vorbi încă bine, făcînd gălăgie asemenea ca păsările de curte.

orliște, l. s. f. Miriște nearătă de un an; pîrloagă; loc lăsat în

paragină și umplut de bălării. 2. adv. Neregulă, vraîște, aiște; **ostoi**, v. A înceta; sensul mai răspîndit: a înceta plînsul ~ în deosebi copiii. 2. v. refl. A se opri din plîns, din văietat. Notat rar.

otînci, v. l. A pune mai multă greutate pe seama unui bou. În acest scop se leagă cu un lanț jugul din partea bouului mai vinjos de tinjală ~ jugul, tinjala și lanțul formînd un triunghi. Cu cît triunghiul este mai mic, cu atît bouul este „otîncit“ mai mult. 2. A pune greutate mai multă în sarcina unuia din doi sau trei inși, care duc acea greutate; a munci mai mult decît celălalt ~ despre tovarășii la același lucru; a pune pe cineva la greu

otcă s. f. l. Partea din țuică ce se ia pe urmă și care este foarte slabă; 2. țuică slabă.

oșăni, v. refl. A se curma, a se isprăvi trecerea ciobanilor cu oile spre Dunăre sau spre munte: „după ce să oșănea turmile“.

P.

paliu, adj. Nebun-în sens peiorativ.

panc, adj. Indolent; om care parcă tot calcă în străchini și nu înțelege ce-i spui să facă. De orice lucru s'ar apuca îl face deandoasele.

papară, s. f. Mincare țărănească, făcută din turtă cu urdă și unt

sau apă. Turta trebuie să fie caldă.

paradichiu, locuțiunea „paradichiu s'alege dă tine“ = praful s'alege de tine, te vei prăpădi sau vei rămîne sărac din cauza faptei pe care vrei s'o faci

păcănele, s. n. pl. Cioace, cai. **păgîină**, s. f. femeie rea.

pălătui, v. I. **Ă** trăi în belșug, neducînd lipsă de nimic : a trăi ca în palat. 2: refl. **Ă** sfătui, a pune ceva la cale.

pălăvrăgi, v. **Ă** vorbi multe și fără nici un șir în gîndire ; a flecări.

păli, v. I. **Ă** se vesteji (despre plante) din cauza căldurii ; 2. a deveni palid, galben la față ; 3. a lovi tare ; a bate pe cineva ; 4. a fura ; 5. a dogori.

păstrungă, s. f. I. Substanța viscoasă din faguri, care servește ca hrană puului de albină ; 2. Ciobitura unui dinte la vite sau chiar la oameni.

pășălătate, adj. Sărac și aventuros, flueră-vînt.

pătărînghie, s. f. Bită : „să-l iai cu pătărînghia, cînd o mai veni la tine“.

pătul, s. n. Coșar de porumb ; 2. Corliță.

păușală, s. f. Chiverniseală.

păuși, v. I. **Ă** îngriji, a chivernisi munca casei și a cîmpului. 2. refl. **Ă** se chivernisi : „să păușăște iel dă toate ce-i trebuie ; „păușiți-vă, că io nu mai văz dă voi“.

păclă, s. f. I. Căldură năbușitoare ; 2. năbușală ; 3. negură.

pîhcv, adj. Ușor : despre bobul cerealelor, care nu are miez și-i ușor.

pîrloagă, s. f. Pămînt nearat de un an sau doi.

pîrpor, adj. Debil, slăbit : „nu poate răbda la frig că ie pîrpor“.

pecioaică, s. f. Cartofi. Cuvînt notat numai din Aluniș - dela două femei - și Leleasca dela o bătrînă.

perciat, adj. Bălțat-alb cu negru- / la vite.

peritar,-e, s. n. Macat îngust de pus pe pereți. Circulație restrînsă.

perpeli, v. refl. **Ă** se svircoli din cauza durerilor.

petiac, s. n. Gluga de coceni așezată între ramurile unui arbore.

picni, v. **Ă** lovi pe cineva boala, a se îmbolnăvi ; „I-a picnit dă citeva zile“ = este bolnav de citeva zile.

plelm, s. n. Singularia tantum. Mălai, făină de porumb.

pircota, v. **Ă** sta galeș, somnoros parecă, din cauza unei boale ; a durmita.

pimpiu, adj. Roz. /

pișoaleă, s. f. Țuică slabă și cu gust amarui.

plaivas, s. n. Creion.

plesne, s. f. Mătreață.

plesni, v. I. **Ă** lovi, a bate ; a crăpa de minie ; a-i trece ceva prin gînd (minte) ; 2. refl. **Ă** se sparge în bucăți.

pleșteve, s. f. Mătreață.

plwier, i s. m. Numele unei păsări de mărimea grangurelui, de culoare neagră. Umblă în cîrduri.

plointe, adv. Ploios, timp abundent în ploii ; „a fost plointe“ (notat în sud).

pofidă, s. f. Ciudă ; se întrebunșează numai în expresia : a face în pofida cuiva, a sta'n pofida cuiva.

pognojiie, s. f. Vezi ponojie.

poloșmondii, s. f. Pluralia tantum. Glume ; brașoave

pomeni, v. refl. I. **Ă** primi (sosi)

- ceva pe neașteptate: „m'am po-
menit c'o scrisoare“; 2. A se
trezi din somn.
- pomosti*, v. A netezi pământul,
a-l nivela în casă, în grajdul
vitelor sau în orice oleab.
- pomost*, s. n. Loc de casă.
- ponojiie*, s. f. Fringhie pe care țe-
sătoarea pune picioarele ca prin
apăsare să schimbe itele și să
deschidă astfel rostul.
- pop, uri*, s. n. *Stîrciog*.
- poponete*, s. n. vezi *pop*.
- porlog*, s. n. Plasă de prins pește.
Acum nu se mai aude.
- postomol*, adv. Mulțime, gră-
madă, adunătură; „a venit po-
stomol peste mine; vin (vrăbiile
postomol la paie“ (iarna) = una
peste alta, în număr mare.
- poș*, s. m. Tulpan negru de mă-
tase.
- poturi*, s. m. Pantaloni largi-tur-
cești-uneori făcuși chiar din
pinză mai groasă de cînepă.
Nemai purtîndu-se, termenul
nu se mai aude.
- prășcău* s. n. Gustare, sens
figurat: „detese un prășcău dă
zăpadă - căzuse puțină zăpadă.
- prașilă* s. f. Prima săpătură a
porumbului.
- prăștină*, s. f. Tiscovină
- pregeto*, v. A lenevi, a se lăsa
pe tînjală.
- prepelag*, s. n. l. Lemn lung,
găurit cam din 25 cm în 25 cm.;
prin găuri sînt trecute bețe
scurte și groase; acest lemn
servește de scară. Acum se în-
tilnește extrem de rar. 2. Foișor.
3. Băt de 20-25 cm., avînd jos
două bețe încrucișate, servind
la bătut urzicele. 4 adj. Sărac,
neimbrăcat: „e sărac luciu și
gol prepeleag“.
- prepelegi*, v. A bate, a fărîma ur-
zicile fierte cu prepeleagul.
- primt*, adj. Zănatec, fără minte.
- pr.pas*, s. n. Răgaz, odihnă: „n'am
nici un pripas; nu mai am pri-
pas niciodată“. 2. Înlesnire:
„îți dă pripas“ 3. adv. de pri-
pas = venit de aiurea și aciuat
pe lîngă casă.
- prlpăși*, v refl. A se aciuia, a se
aciola.
- pripon, oane*, s. n, Frînghia-acum
în urmă și lanțul - cu care se
priponesc vitele.
- priponi*, v. l. A lega vitele în
cîmp de un țăruș bătut în pă-
mînt pentru a putea paște ne-
păzite. 2. v. refl. A se incurca -
cu picioarele - într'o frînghie.
- pristini*, A primi și a ascunde
fapta copiilor de a fura. 2. A
găzdui copiii izgoîniți de părin-
ții lor pentru o faptă rea. 3. A
găzdui hoți.
- puică*, s. f. Ștulete de porumb în
formare 2 Organul genital fe-
meesc (numit astfel numai la
fetele între 15-20 ani).
- pungăli*, v. A cîrpi rufele rupte;
a coase neestetice.
- pur*, s. n. Praz sălbatec.
- purcăriie*, Vezi furcărie.
- purcoi*, s. n. Căpiță de fin.
- puslete*, s. m singularia tantum:
Otcă.
- pușliac*, s. m singularia tantum:
Otcă.

R.

ralile, s. f. Vijelie, vînt mare: „aşa ralie mare de vînt n'am mai văzut“.

rază, s. f. Marginea şanţului: „raza şuseli“.

răi, v. refl. A se face rău, a deveni rău: „s'a răit lumea“.

răpi, adv. A merge'n răpi = a merge cu paşi mari şi iuţi.

răsnî, v. l. A pierde şirul povestirii, a face digresiuni în povestire: „şi cum spusei, că răsnii vorba“. 2. v. refl. A se depărta de cîrd sau turmă (despre vite) a se rătăci de tovarăş.

răstāv, -uri s. n. 1 Distanţa dintre doi pomi ai aceleiaşi livezi; 2. distanţa dintre două uluci de gard.

răsvârşa, v. refl. A se ivi primele semne ale răsăritului

rătăcăi, adv. In locuţiunea: a băga pe cineva în rătăcăi = a zăpăci: „m'a băgat în rătăcăi“.

rătuţi, v. A zăpăci, a prosti pe cineva prin bătae

rău, adj. Bine, în expresii ca: „I-alesăş (griul) mai rău ca la trion“.

rîde, v. refl. A ride, sens transitiv

rînsat, adj. Plin, mare, despre spic: „spicu ie rînsat“ = are boabe multe, e mare.

refenea, s. f. Petrecere, cîrciumă; sens figurat: a lua pe cineva la refenea = a-i cere socoteală de ceea ce a făcut.

rejanţ, s. n. Elastic, numai în expresia: „fustă pe rejanţ“ — fustă care în loc de brăcinar are elastic. Notat numai în sud.

rizel, s. n. Tulpan de mătase, batic.

ropină, s. f. Ripă mare; mîncătură de pămînt din cauza apei.

rost, s. n. Unghiul format de firele urzelei: 2. preparative: am făcut rost de o căruţă; 3. noimă: vorbeşte fără rost; 4. sinonim cu răstāv.

rumîn, s. m. Om, bărbat, soţ

S.

sănculu, adj. Tăcut, om ascuns în gînduri şi rău în acelaşi timp; om care tace, dar faptele rele le face

sămui, v. refl. A se asemana.

sîlnici, v. refl. A se scîrbi, a i se uri de ceva: „io m'am sîlnicit d'atîta...“

strghiie, s. f. Preş.

sbîrnti, v. Sens figurat: a umbra,

încoa şi încolo repede pentru a face un lucru; a munci cu spor.

sbici, v. l. A svînta, a usca puţin: „le-am pus la soare să le sbicesc“ 2. refl. A se svînta, a se usca puţin.

scăpa, v. l. A intenţiona: „îm scapă s'o opresc“ intenţionez s'o opresc (moara). 2. „Imi scapă să plîng“ de ger = îmi

vine, sînt gata să plîng ~ din cauza gerului.

scărpini, s. n. Mîncărime, iritaarea pielii; „ai scărpini la limbă?“ = ai poftă de vorbă multă?; „ai scărpini?“ = vrei să iai bătaie?

scinci, v. A plînge înăbușit ~ mai ales copiii; a plînge în somn, dar tot înăbușit.

scornici, s. n. pluralia tantum. Mîncare țărănească; în untură încălzită în tigae se dumește turtă și se încălzește din nou; astfel scorniciul este gata.

scoroci, v. 1. A născoci. 2. A se ivi ~ cu o minciună în genere: „te mai scorociși și tu“ 1.

scrofos, adj. Gras (ca o scroafă), plin la față. Se întrebuințează mai mult forma feminină.

sftntă, s. f. 1. Luna (notat dela bătrîni).

sfințt, v. A apune (despre aștrii).

slin, s. n. Lutul, murdăria care se prinde pe gîtul oamenilor din cauza nespălării.

slozni, v. 1. A anunța, a da svon, a vorbi minciuni. 2. v. refl. A. se svoni: „să slozni că se duce la gară cu griu“.

slon,-uri, s. n. Pivniță cu șatră în față; șopru.

smilci, v. tran. A-și pierde cum-pătul, a se speria, a o băga pe mînecă.

smicea, s. f. Nuiă de răchită.

smiorcâni, v. Desinarea zgomotului făcut de călcătura omului sau de căruță pe pămîntul imbibat cu apă ~ după ploii. 2.

Ă geme înăbușit din cauza bătăii.

snopi, v. A bate rău; a bate pe cineva pînă-l lași întins la pămînt. 2. v. refl. A munci prea mult; a se obosi mult pentru realizarea unui lucru.

sodom, s. n. Nenorocire mare; prăpăd: „s'a pus sodomu-ăla dă ploaie“.

sodomi, v. A chinui, a blestema.

somni, v. 1. A-și face planul, vorbind singur; 2. A vorbi încet și neînțeles.

soroc, s. n. Termen, scadență, sorocire. 2. s. f. Citație.

sporoft, v. A vorbi vrute și nevrute; a vorbi în zadar.

spumi, v. refl. A se uza (despre rufe); sens figurat: a se trece, a îmbătrîni.

strat-uri, s. n. 1. Culcuși de om; așternut. 2. Culcușul iepurelui, purceleii; 3. Culcușul în care naște femeia.

străfiga, v. A strănuta.

strîmptari, s. m. Pantaloni, nădragi strîmți, strînși pe picior.

stirpezi, v. refl. A se stripezi dinții din cauza mîncării de fructe crude.

sucăli, v. A discoase cu vorba, a plictisi pe cineva chiar cu vorba, pentru a afla vești ce-l interesează.

sudui, v. 1. A înjura, a blestema.

sufirîng, s. m. Subchirurg.

suian,-iene și **stian**, s. n. Mina carului.

Ş.

şălăvari, şalvari, s. m. Pantaloni largi, purtați mai înainte de țărâni; prima formă apare în sud, iar a doua în nord, unde asemenea nădrăgi nu se purtau.

şăt, şet, s. n. Şes; 2. adj. Intins.

şîţui, v. A acoperi, a înveli o clădire cu şită.

şchinova, v. l. A poci vorba; a afecta accentul și pronunția cuvintelor

şchinovat, adj. Sucit.

şires, s. n. 1. Numele unei plante ale cărei fructe seamănă cu tămăia. Locuitorii le întrebuințau chiar în loc de tămăie; planta nu se mai întâlnește acum—doar vadă, după credința locuitorilor, că lumea e mai rea.

şistav, adj. Plăpind, nevoiași neputincios (despre boii care nu duc mult la drum). 2. Ușor, bob secăt și mărunț (despre cereale) 3. Suferind, bolnăvicios.

şleau-uri, s. n. Funiile dela hămul cailor prin ajutorul cărora se trage brișca. Sinonim cu ştreang, cuvânt mai frecvent acum. 2. În locuțiunea: a zice pe şleau—a zice deadreptul, fără ocol.

şmutiță, adj. 1. Apelativ dat copiilor în semn de mustrare; 2. neburnatec.

şold, în locuțiunea; a da cu şoldu = a băga zizanie între doi inși; a ațîța o ceartă.

şopăcăi,—şopăcîi, v. l. A vorbi imperceptibil pentru cei din jur (despre doi inși care vorbesc „secret“); a vorbi înșet; 2. a vorbi o limbă neînțeleasă (streină).

şopeltivi, v. l. A pronunța sunete neînțelese, a începe să vorbească (despre copii). 2. A schimonosi vorba.

şopron,-oane; şopru,-uri, s. n. Oleabul mai mic ca pivnița, în care se adăpostește sinsiacul cu mălai, fasole, etc. și în al cărui pod se țin drogile de porumb, cînd lipsește pătulul. Forma ultimă e mai răspîdită.

şort, s. n. 1. Fota de stambă cusută cu volane, ce se poartă (pune) dinainte la femei. 2. Recutare; a trage şortul—a recuta. 3. Soartă: „așa mi-a fost şortul, așa mi-a fost soarta“.

şotită, s. f. Otcă.

ştim, s. n. colectiv. Lină de proastă calitate, ce rămîne din dărac; din ştim se face îndrugătura pentru pături.

ştoflocea, s. m: Om de nimic; om în vorba căruia nu te poți încrede.

ştofloci, v. A terfeli (hainele), a rupe înbrăcămintea repede.

ştopleag, s. n. Tulpină uscată, lemn scurt.

ştolete, s. m. Drugă de porumb.

T.

tacîm, s. n. Poveste, minunăție; „să vez tacîm“ = să vezi minunăție.

taifas, s. n. Sfat.

tain, s. n. Porția, avutul: „să-ți vezi dă tainu tău; să-ți mă-

ninci singur tainu de viață".
tal'an, s. n. l. A sta de (la) „talan“
= a sta la sfat, la vorbă; frec-
vență mică.

tarbaca, s. f. Incurcătură, necaz,
asociație (de negustorie) sau alt-
ceva care merge prost. A sparge
tarbacaua = a desface asociația,
a descurca lucrurile.

tălântul, v. A sta la sfat (vorbă),
a sta de povești: „mai tălântuim
să ne treacă timpul“.

tălântuială, s. f. Sfadă; „stau la
tălântuială“. Cuvint cu frecvență
restrinsă, notat în sud și aproape
exclusiv dela femei.

tămbălău, s. n. Necaz, nenoro-
cire, întimplare rea.

tărăgăi, s. m. pl. Pătul de că-
ruță. Sinonim cu corliță, drugii,
pătul (notat în Bacea).

tărărau, s. m. In locuțiunea:
se ține țărărau - bărărau = se
ține cîrd, unul după altul.

tărășenie, s. f. Cîrcotă; ceartă în-
delungă; cîrșenie.

tăromi, v. A-și slei puterile din
cauza muncii; a boli de-a'npî-
cioarele; a pregeta, a țărăgăna.

tăubi, v. 1. A flămîzi; 2. A-și
pierde puterile din cauza muncii.

tăuroate, s. f. 1. Cireada de boi,
care se ține după o vacă ce
se gonește (sinonim cu gonită);
2. adj. Repede, iute: „anii trec
ca tăuroaia pin sat“.

tîrsîină, s. f. l. Nojițe (termen pe
cale de dispariție).

teși, A se feri, a se teme: „se te-
șăsc dă iele că sin cam stricate“
= se feresc (nu cumpără) de
ele (de boabele de porumb) că
sînt cam stricate; „mă teșăsc că
n'am să fac nimic“.

ticală, s. f. Migăleală, muncă ane-
voioasă: „e ticală multă“.

tighe/a, v. A coase cu tigheală la
mașină.

tigorite, s. f. Pacoste, chin, boală.

timnic, s. n. l. Cămăruța lipită
unui perete al casei în care se
păstrează cele necesare bucă-
tăriei.

tir, 1. adv. 1. Totuna 2. conj.
ori: „tir dă stă degeaba, tir
dă merge cu mine“.

tistimei, s. n. Tulpan; cașmir.

tiscovină, s. f. l. Ceea ce rămîne
din struguri după ce se stoarce
mustul.

tiștirea, s. f. Tălpășița; a-și lua
tiștirea = a pleca iute.

tofolog, adj. Moliu, cu mișcări
încete.

toitan, adj. Măricel (în deosebi
despre puii mai mari).

tolbă, s. f. O cutie de forma unei
prisme paralelogramice, în care
negustorii ambulanți își poartă
marfa. Ea are două curele care
se petrec peste umeri și se
poartă în spate.

tolbar, s. m. Negustorul ambu-
lant, care-și poartă marfa în
tolbă.

tolbărie, s. f. Meseria de a face
negoț ambulant, umblînd cu
tolba în spate.

toriște, s. f. Rămășiță; ceea ce
rămîne din cocenii dați vitelor.

trampaliu, adj. Despre oamenii
cam într'o parte, nebun, ză-
păuc.

trăncăneală, s. f. Vorbă lungă
și în zadar.

trăncăni, v. A vorbi mult; a
vorbi în zadar.

triflor, s. n. Pîlnie mică din talbă de fier.

triste, s. f. 1. Noroc, baftă; n'are triste = n'are noroc.

troacă, s. f. Vezi doască (sens 1.); 2. Cupaia (albia) în care se culcă copilul

troc, s. n. 1. Coș pentru car; 2. Cutie mică din scînduri, în care se dă mîncare porcului.

tron, s. n. 1. Cosciug.

troșile, s. f. Chiselită (notat în Bălteni)

trup, s. n. Partea iiei dela briu în jos

tugă, si *tügă* = s. f. ticvă

tureac,-eci, s. m. Un fel de ciorap fără talpă, din dimie, care se purta peste ciorapii propriu ziși, dela gleznă pînă la genunche. 2. Ciorapi scurți și groși.

turtă, s. f. Piine din mălai, coaptă sub cărbuni; se face mai întii păsat - apă fiartă cu mălai puțin și se frămîntă cu gripca și apoi se coace în sobă. Turtă dulce = prăjitură cu miere și nuci, în forma turtei.

tuzluci, s. m. pl. Căpute, ciorapi scurți. 2. Papuci.

T.

țaca, s. f. 1. Un joc pentru copii; se joacă de patru copii; toți stau pe aceeași linie, doi la mijloc, avînd în mînă cite o „țacă” - scîndură lată de 15-20 cm. iar doi la margini la „bibe”; cei dela margine aruncă o minge făcută din păr de vită; cînd mingea este lovită de unul din cei dela mijloc, aceștia dau țaca = lovesc scîndurile și „pun în bibă” (ating cu țaca, fundul gropei); dacă unul din cei dela margine a prins mingea, și a pus-o în bibă înainte ca cel dela mijloc să fi „pus el în bibă”, cei dela margine trec la mijloc; cei dela mijloc mai trec la margine cînd jucî-

du-se „pe prinse” nu au grijă ca, după ce ceilalți au aruncat de trei ori și de trei ori au prins mingea, să „pună în bibă”. 2. Acelaș nume de „țacă” îl poartă și scîndura cu care se lovește mingea. 3. a da țaca = a lovi țăcile (scîndurile) una de alta

țale, s. f. 1. Haină subțire și necălduroasă; „într'o țale dă aină”.

țifnă, s. f. Arțag, toană; i-a sărit țifna = s'a supărat.

țigancă, s. f. Stîrciog.

țol,-oale, s. n. 1. Haină ruptă. 2.

Orice bucată de pătură, cergă ruptă; 3. haine; 4. bulendre.

țurțudan, s. n. Colină; deal mai mic, în formă de con; 2. grămadă, majără.

U.

udtr, interj. Sinonim cu ni, pentru a îndepărta cîinii.

ududoi, s. n. Vezi hududoi.

uiche, adv. Iată.

ului; A da chiot, a izgoni uliu ce vine să răpească păsările de

curte. 2. ref. A se intimida, a se zăpăci.

ulvan, s. m. Uliu, pasăre de pradă mai mare decât uliu.

unche, s. f. Tante - formațiune dela unchiu.

undi, v. A fierbe în apă caldută, zăzăre, prune, ficați, etc. După ce s'au undit, adică fiert numai în apă caldută, se pun la uscat

ungheț, s. n. Colțul vetrei: „dă-te'n unghet = du-te și stai în colț.

urdin, adv. Pe urdin = unul după altul: „a făcut două fete pă urdin“ = una după alta.

urdina, v. A eși afară continu; a merge undeva mai în fiecare zi; a plictisi pe cineva cu dusul pe la el.

urni, v. A mișca din loc; a porni pe cineva la o treabă, sau în altă parte. 2. v. refl. A porni, a pleca.

ustoi, v. Vezi ostoi.

ușui, v. A izgoni, a da chiot păsărilor domestice.

utui, v. Vezi *ului*; „mă utuui, că mă înesc acas“.

uture, s. n. Om gras.

uțupi, v. 1. A mișca, a zgudui ceva. 2. v. refl. A se munci, a încerca să facă ceva greu: „o fată să tot uțupia cu ciutura să-și umple vadra cu apă.“

uțupină, s. f. Se aude numai sensul peiorativ: fată mare și grasă, care de cele mai multe ori nu face mai nimic.

V.

vac, s. n. Timp, vreme; „ăoleo ce vac rău“.

vadră, s. f. 1. Găleată. 2. Măsură de capacitate pentru lichide (10 l.).

vartă, s. f. 1. Vrajbă, ceartă: „sîn în vartă cu ia“ (în ceartă) 2. Necaz: „acu ce să mai cînte, dacă ie vart-asta“; (dacă este războiul acesta); „cine știe în ce vartă intră“

văcui, v. A trăi.

vălmăștie, s. f. A munci în devălmășie = a munci în comun, în de obște.

vălug, s. n. Vig de pinză

vătale, s. f. pl. Lemnele în care se prinde spata și cu care se baț firele.

văz, s. n. Vedere.

vilca vilca adv. „Mergea și răchia-i făcea vilca-vilca“.

virlav, adj. Puternic și iute în mișcări.

vîrzoabă, sf. pl. 1. Cureaua (în formă de ochet), dela virful opincii, prin care se trece nojița, ca să-i țină virful în sus.

vîrzoabă, uri, s. n. 1. Fărimă; parte mică dintr'un întreg 2. A scoate (ceva dela cineva) cu virzobul = a scoate cu țirița (puțin cite puțin)

vedea, v. A vedea de cineva = a îngriji, a-și întreține

vetrilă, s. f. 1. Umbrelă; cunoscut și în nord de bătrîni, este mai frecvent în sud.

vidăni, adv. Sperieți, rătăcăi; „te

bag în vidăniei“ = în sperieți, te bat pînă te năucesc.
viermul, v. refl. A umbra de color color; a nu avea astîmpăr.
vignea, (viñea), s. f. Gaura pe unde iese fumul din corlon.
vila, v. A trăi. Notat numai în nord dela cițiva bătrini; il înțilnesc și în ms. n 557, f. 137 v, Biblioteca Academiei Romine, care cuprinde răspunsuri din Olt; la chestionarul lui N. Densusianu.
vintre, s. f. pl. Pintice; părțile laterale ale pintecelui: „il trag pă șale și pă vintre“.
vipiie, s. f. l. Toiu; „taman în vipiia muncii“ = în toiul muncii.

viroagă, s. f. 1 Mincătura făcută în malul unei girle de apă; 2. Surpătură făcută de apă. 3. Ripă.
virghină, s. f. l. Lemn lung și gros; păstrat doar în „închisoare cu virghini“ = închisoare făcută din lemne lungi, legate cu cerc de nuele de parii bătuși în pămînt; 2 Închisoare din virghini: „bătea doi pari alăturat la un capăt, și doi pari alăturat la alălant cap și acolo în loc să bată cuie lega cu nuele și venea virghina pă cerc dă nuele. Toată închisoarea să numea închisoare cu virghini“.

virghină
virghină

Z.

zabăr, s. n. Necuratul, clipa rea: „m-a pus zabăru ieri, de-am venit pă jos dăla Slatina“
zalogi, v. refl. A se slobozi; a se elibera din, a scăpa din: „să să mai zalogescă și lumea dupăcolo“ = să se mai sloboadă; să mai vină acasă din concentrare.
zalbă, s. f. l. Odihnă, răgaz; „iele n-au zalbă dă loc“.
zangloavă, s. f. Glumă.
zăbăuc, s. m. și adj. l. Zăpăcit, năuc, prost.
zălogi, v. A pune, a da zălog (arhanet).
zăpăuc, s. m. și adj. Vezi zăbăuc.
zătulă, s. f. Tava care astupă gura sobei dela cazan
zăurdil, v. refl. A se strica (despre lapte). Laptele din cauza căldurii, se transformă în zer și un fel de urdă, se zeurdește.

zili, v. A trăi, a viețui = a avea ce minca; „să mai luăm și noi citeva mertice de boabe, ca să mai zilim“.
zgaroi, adj. și adv. Uscat peste măsură (despre piine, turtă, etc.) „s'a uscat dă s'a făcut zgaroi, s'a uscat zgaroi“.
zgi, v. l. A deschide ochii mult (pentru a observa ceea ce trebuie 2. v. refl. A se strimba către cineva; a se uita batjocoritor.
zgi muși, v. l. A scormoni, a cauta cu deamănuntul; 2. A desface foile ștulețului de porumb, pentru a vedea dacă are boabe.
zgrebeni, s. n. pl. l. Cîlți.
zloată, s. f. l. Ploae cu zăpadă; 2 Ploae rece. 3. Tîmp urit.
znagă, s. f. l. Fire; felul de a fi

al cuiva ; 2. Stare, avere ; , n'are grijă să-și facă și iel znagă, casă'.

zobi, v. 1. A fărîma, a strica.
2. v. refl A se fărîma, a se strica.

zopoti, v. 1. A roboti, a munci mult în casă sau în jurul gospodăriei, a face sgomot.
zutină, adv. Vezi dutină.

